ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΑΨΕ ΤΑ ΚΑΡΑΒΙΑ ΤΟΥ...

Τοῦ Henryk Ibsen

Τὸν κρύο Βορριὰν ἀφήνοντας, ἔβαλε πλώρη ἐκεῖνος
κατὰ τοῦ Νότου τὰ νερά,
καὶ σέ οὐρανοὺς πιὸ γελαστοὺς ἐπῆγε ἀναζητῶντας
τὸ φῶς καὶ τὴ χαρά.

Δὲν καθρεφτίζει ἡ θάλασσα τῶν χιονισμένων τόπων του
τοὺς φάρους τοὺς ψηλούς.
Λουλούδια τώρα ἐξωτικὰ τὴ λησμονιὰ τοῦ δίνουνε
σ' ἐρημικοὺς γιαλούς...

Ἔβαλε στὰ καράβια του φωτιά. Φιδογλυστρῶντας
ἀνέβηκε ὁ καπνὸς ἀριά,
κ' ὕστερα μιὰ πνοὴ ἀλαφρὴ τὸν πῆρε νὰν τὸν φέρῃ
στὰ μέρη τοῦ Βορριᾶ.

Καὶ τώρα κάθε ἀπόβραδο, ἀπ' τοῦ φωτὸς τὴ χώρα,
—ταξιδευτὴς αἰώνια—
φεύγει ἕνας ἴσκιος βιασικὰ νὰ πάῃ σὲ μιὰ καλύβα
κατάλευκη ἀπ' τὰ χιόνια !...

Μετάφρ. **Στ. Δάφνη**

Ο ΚΟΙΜΑΜΕΝΟΣ ΣΤΗΝ ΚΟΙΛΑΔΑ

Τοῦ Arthur Rimbaud

Σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν πράσινη γωνιὰ τὸ ποταμάκι
κρεμᾷ στὰ χόρτα τ' ἀργυρᾶ κουρέλια τοῦ νεροῦ.
Ἀπ' τὸ περήφανο βουνὸ λάμπει χρυσὸς ὁ Ἥλιος
κι' ὅλη ἡ κοιλάδα ἀχνίζει φῶς ὡραίου καλοκαιριοῦ...

Ἕνας στρατιώτης, νέος πολύ, κοιμᾶται ἐδῶ στὴ χλόη
κ' ἔχει τὸ στόμα του ἀνοιχτό, γυμνὴ τὴν κεφαλή.
Στὸ δροσερὸ τὸν κάρδαμο τόν τράχηλό του βρέχει,
κοιμᾶται, κ' εἶναι ἡ ὄψι του χλωμή, πολὺ χλωμή...

Τὰ πόδια του μέσ' στὰ ψηλὰ σπαθόχορτα τεντώνει,
χαμογελᾶ σὰν ἄρρωστο παιδί καὶ δὲ σαλεύει.
Ὦ φύση, ζέστανέ τονε γλυκά-γλυκά: κρυώνει !

Τὰ μῦρα τὸ ρουθούνι του, κι' ἂν φτάνουν, δὲν κεντρίζουν.
Κοιμᾶται μὲ τὸ χέρι του στὸ στῆθος μαλακά,
καὶ στὸ δεξὶ του τὸ πλευρὸ δυὸ τρύπες κοκκινίζουν !.

Μετάφρ. **Στεφ. Δάφνη**

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

[Τοῦ Λ. Στεκκέττη]

Εἰς τὸ γλυκὸ καὶ ὕστερο τῆς νύχτας τ' ἀγεράκι,
ὅπου εὐωδιάζανε βαρειὰ οἱ κάμποι οἱ ὀργωμένοι,
μαζὶ κι' οἱ δυὸ ἀνεβαίναμε σ' ἐκείνη ἐκεῖ τὴ ῥάχη
ἐνῷ οἱ γρύλλοι ἐψάλλανε στὲς φράχτες τους κρυμμένοι.

Τὰ μάτια σου, ποὺ ἐμοιάζανε μὲ περιστέρας μάτι,
σᾶν γιὰ δειλὴ παράκλησι στὸν οὐρανὸ κρατοῦσες
κι' ἐγὼ σᾶν ἐκατάλαβα ἀπ' τὴ σιωπή σου κάτι
παράπολυ σ' ἀγάπησα μόνο γιατὶ σιωποῦσες...

Μετάφρ. **Κ. Καιροφύλα**

ΣΤΙΧΟΙ

[Τοῦ Σαίξπηρ]

Τὶ γρήγορα ποὺ ἡ νύχτα θὰ περνοῦσε,
Ἂν ἤμουνα μαζί της, ἀλλὰ τώρα
Μοῦ φαίνουνται ἡ στιγμές, καθὼς διαβαίνουν,
Σὰ μῆνες ποὺ προσθέτουνται στὴν ὥρα.
Ἥλιε μου, γιὰ τ' ἀνθάκια λάμψε πάλι
Κι' ὄχι γιὰ μένα, καὶ σὺ νύχτα ἀπόψε,
Μίκρυνε κι' αὔριο γίνεσαι μεγάλη.

Μετάφρ. **Μανώλη Μαγκάκη**

Μόλις βράδιασε, παράτησε τοὺς φίλους του, κι' ἔτρεξε στὸ Ζαππειο μονάχος, ἔτρεξε σὰν τρελλός, μὲ καρδιοχτύπι, νὰ ξαναβρεῖ τὴν ἄγνωστη γυναικα

Κάθησε κοντὰ στὴ φοινικιά, ἄναψ' ἕνα τσιγάρο καὶ περίμενε.

Κοίταξε μ' ἀγωνία τὸ ρολόϊ του Πλησιάζαν νὰ ρθοῦνε τὰ μεσάνυχτα. Ὡς τὴ μιὰ δὲ φάνηκε κανένας Ἡ ὑγρασία τὸν διαπερνοῦσε.

Ἄρχισε τότε νὰ γυρίζει μὲσ' τὸν κῆπο.

Κρατοῦσε τὸ καπέλλο του στὸ χέρι, καὶ κάπνιζε χωρὶς διακοπή.

... Ὅταν κοίταξε καὶ πάλι τὸ ρολόϊ, ἤτανε τώρα πέντε περασμένες

Πῆγε καὶ πάλι πρὸς τὴ φοινικιά. Ἔκατσε στὸ μπάγκο, καὶ περίμενε.

Τὰ φύλλα ἔπεφταν σωρὸς ἀπὸ τὰ δέντρα· ἔμοιαζαν τώρα σὰν κομμένα χέρια, σὰ χέρια μαραμένα καὶ κομμένα, ποὺ κυλοῦσαν γύρω μέ λαχτάρα, κ' ἔψαχναν μὲσ' στὰ σκοτεινά, καὶ στριφογύριζαν σὰ νἄθελαν νὰ πιάσουν κάτι ἀσύλληπτο, κάτι ποὺ δὲν ὑπάρχει στὸν ἀέρα...

Σὲ λίγο ἄρχισε νὰ βρέχει σιγανά.

Ναπολέων Λαπαθιώτης

ΤΑ ΜΥΑΛΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΙ

Στὴν ἀφῃρημάδα πέφτουν περισσότερο οἱ μαθηματικοί, διότι τὰ προβλήματα τῆς ἐπιστήμης ἀπασχολοῦν διαρκῶς τὴ σκέψη τους. Μεταξὺ τῶν ἄλλων διηγοῦνται γιὰ τὸν Νεύτωνα καὶ τοῦτο : Ὅταν νεώτατος ἀκόμη ἀρραβωνιάστηκε μὲ μιὰ ὡροία καὶ αἰσθηματικὴ Σκωτσέζα τὴν ἔπαιρνε καὶ πήγαιναν σὲ ἐρημικοὺς περιπάτους, κοντὰ στὴ θάλασσα. Ἐκεῖ καθόντουσαν σ' ἕνα βράχο πλάϊ—πλάϊ, ὁ Νεύτων συλλογιζότανε τοὺς νόμους τῆς Οὐρανίου Μηχανικῆς καὶ ἡ κόρη ἀναστέναζε. Οὔτε φιλιά, οὔτε τίποτα ! Μιὰ μέρα μάλισα ὁ Νεύτων ἤτανε τόσο πολὺ βυθισμένος στοὺς διαλογισμούς του ὥστε θέλοντας νὰ καθαρίσῃ τὴν πίπα του ἀπὸ τὴ στάχτη, ἔπῃρε τὸ χέρι τῆς μνηστῆς του καὶ ἔχωσε ἕνα ἀπὸ τὰ δάχτυλά της στὴν φλέγουσαν ἀκόμη κοιλότητα τῆς πίπας, καὶ μόνο ἀπὸ τὴν κραυγὴ ποὺ ἄφησε ἡ κόρη ἐκατάλαβε τὴν πλάνη του :

— Κάηκες, μαῦ ντήαρ ;

— Ὤ, γιές !... ἀπήντησε μὲ δάκρυα ἡ Σκωτσέζα.

Ἐν τούτοις δὲν τὸν παρήτησε. Τὸν ἐπῆρε ἄντρα καὶ ἔκαναν ἀρκετὰ παιδιά.

Περὶ τοῦ διασήμου μαθηματικοῦ Στούρμ (ὁ ὁποῖος εἰς τὰ νιᾶτα του ἔγραψε καὶ ποιήματα) διηγοῦνται ὅτι μιὰ μέρα περπατῶντας στὸ δρόμο καὶ ἀπερροφημένας σ' ἕνα πρόβλημα, βρέθηκε ἔξαφνα μπροστὰ σ' ἕνα στρογγυλὸ δίσκο. Ὁ Στούρμ εἶχε πάντοτε κιμωλία στὴν τσέπη του. Στάθηκε, ἔβγαλε τὴν κιμωλία καὶ ἄρχισε νὰ γράφῃ ἀλγεβρικοὺς τύπους στὸν ὀρθὸ δίσκο. Στὸ μεταξύ, ὁ δίσκος κινεῖται, φεύγει σιγά, ὁ καθηγητὴς τὸν ἀκολουθεῖ περπατῶντας καὶ γράφοντας τὰ σημεῖα του. Ὁ δίσκος τρέχει, καὶ ὁ μαθηματικὸς τρέχει κατόπιν του συνεχίζοντας τὴ λύσι τοῦ προβλήματος.

Ἦτο δὲ ὁ δίσκος ἁπλούστατα ἡ βάσις ἑνὸς βαρελιοῦ τὸ ὁποῖον ἐγύριζε στὴν πόλι ὁ πλανόδιος πωλητὴς νεροῦ, φορτωμένο στὸ κάρρο!

Τρομερὰ ἀφῃρημένος ἦτο καὶ ὁ χρηματίσας πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας καρδινάλιος Δυμποᾶ. Αὐτὸς συνήθιζε νὰ δειπνῇ κάθε βράδυ μ' ἕνα κοτόπουλο ψητό. Ἕνα βράδυ ὅμως τὸ κοτόπουλο ἔτυχε νὰ φαγωθῇ στὴν κουζίνα ἀπὸ τὸ σκύλλο. Οἱ ὑπηρέται ποῦ ἐφοβοῦντο τὸ θυμὸ τοῦ κυρίου των, ἤξεραν ὅμως καὶ τὴν χρονίαν ἀφῃρημάδα του, τὸν ἔπεισαν ὅτι εἶχε δειπνήσει.

— Ἐφάγατε, ἐξοχώτατε !

— Ἔφαγα ; Ἀλήθεια ; Εἶσθε βέβαιοι ;

— Ρωτῆστε καὶ τὸ γιατρό σας.

Ὁ ἰατρὸς τοῦ καρδιναλίου, εἰδοποιημένος προτήτερα ἐδέχθη νὰ βοηθήσῃ τὴν κωμωδία τῶν ὑπηρετῶν. Διέταξε νὰ ἑτοιμασθῇ καὶ δεύτερο κοτόπουλο καὶ ἐπέτρεψε στὸν πεινασμένο καρδινάλιο νὰ τὸ φάγῃ. Ὁ ξεχασμένος Δυμποᾶ ἦτο γεμᾶτος ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὴν καλή του χώνεψι !

***

Περὶ τοῦ γιατροῦ τῆς Ὀθωνικῆς Αὐλῆς, Βαυαροῦ Ρέζερ, διασήμου ἀφῃρημένου καὶ τούτου, ἰδοὺ τὶ γράφει εἰς τ' ἀπομνημονεύματά της μιὰ Ἑλβετὶς κυρία ἐπισκεφθεῖσα τὰς Ἀθήνας τῷ 1859 :

«Ἤμουν ἀσθενής... Ἡ Βασίλισσα Ἀμαλία πληροφορηθεῖσα τοῦτο, ἔστειλεν ἀμέσως τὸν ἰατρόν της κ. Ρέζερ Βαυαρὸν νὰ μὲ ἐπισκεφθῇ. Μόλις ἐμπῆκε, μοῦ ἔκανε κακὴ ἐντύπωσι. Συχαίνομαι τοὺς μύωπας, καὶ αὐτὸς ὄχι μόνον μύωψ εἶνε, ἀλλ' οὔτε μπορεῖς νὰ καταλάβῃς ποὺ διευθύνεται τὸ βλέμμα του... Ἐμπῆκε σὰν ἀνεμοστρόβιλος, καὶ πῆρε κάθε ἄλλη διεύθυνσι παρὰ τοῦ κρεββατιοῦ μου. Τέλος ἀνεκάλυψε ποὺ ἦταν τὸ κρεββάτι, ἐπλησίασε, καὶ μουρμουρίζοντας, μοῦ ἀπηύθυνε τὸν λόγον Γαλλιστί.

— Vous êtes malade, Madame (Εἶσθε ἀσθενής, Κυρία;)

— Je le crois bien, Monsieur. (Ὑποθέτω, Κύριε).

—Avez vous de papier, Madame. (Ἔχετε χαρτί, Κυρία;)

— Ὑποθέτω, Κύριε.

Ἐκάθησε κοντὰ στὸ τραπέζι, ἅρπαξε ἕνα φύλλο χαρτὶ καὶ ἄρχισε νὰ γράφῃ. Διὰ μιᾶς ἀφήνει τὴν πέννα καὶ ὁρμᾷ σὲ μένα, Ἀνατριχίλα μοῦ ἤλθε. Τὸν ἐνόμισα τρελλό. Εὐτυχῶς δὲν ἦτο, ἀλλὰ γράφοντας τὴ συνταγή του, θυμήθηκε ἄξαφνα ὅτι δὲν ἐμέτρησε τὸν σφιγμό μου καὶ δὲν μὲ εἶχε ρωτήσει τὶ αἰσθάνομαι. Ἅρπαξε τὸ χέρι μου καὶ μὲ ρώτησε (πάντοτε Γαλλιστί):

— Μὰ τὶ ἔχετε, κυρία ;

— Τὸ κεφάλι μου καίει, Κύριε, καὶ τὰ γόνατάμου τρέμουνε.

— Βήξατε λίγο, Κυρία !

Ἔβηξα λοιπόν, ἂν καὶ δὲν εἶχα βῆχα. Ἐγύρισε πάλι στὸ τραπέζι, ἐτελείωσε τὴ συνταγή, μοῦ τὴν ἔδωσε, ἅρπαξε τὸ καπέλλο του καὶ ἐδοκίμασε νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν πόρτα ποὺ ἔφερνε στὸ...ἄλλο δωμάτιο καὶ ἡ ὁποία, φυσικά, ἦτο κλειδωμένη.

Τὸν ἄφησα νὰ παλεύῃ μέ τὴν πόρτα, περίεργη νὰ ἰδῶ ποῦ θὰ καταλήξῃ. Ὕστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά, ἔφυγε τρέχοντας ἀπὸ τὴν πόρτα ποῦ εἶχε μπεῖ, ἀφοῦ ἀνησύχησε ἀρκετὰ τὸ γείτονά μου τοῦ παραπλεύρως δωματίου καὶ χωρὶς νὰ μὲ ἀποχαιρετήσῃ !»

Ἕνας γέρος Ἀθηναῖος διηγεῖται καὶ τὸ ἑπόμενον κωμικὸν ἐπεισόδιον τοῦ Ρέζερ.

Ὁ Βαυαρὸς γιατρός, σὲ μιά του ἐπίσκεψι σὲ κυρία, εἶδε ἐπάνω στὸν καναπὲ ποὺ καθόταν ἕνα ἄσπρο πανί. Στὴ μυωπία του, ἐνόμισε ὅτι τὸ πανὶ ἐκεῖνο ἦτο ἡ ἄκρια τοῦ ὑποκαμίσου του, ποῦ ἐξέφευγε ἀπρεπῶς ἀπὸ κάποιο μέρος. Ταραγμένος ὁ δυστυχὴς Ρέζερ, ἄρχισε, κρυφὰ καὶ μὲ ντροπή, νὰ παραχώνῃ σιγὰ σιγὰ τὸ πανὶ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πανταλονιοῦ του, πρὸς μεγάλη ἔκπληξι τῆς Ἀθηναίας κυρίας, ἡ ὁποία ἔβλεπε τὸ λευκὸ μαντηλάκι της ποῦ εἶχε ἀφήσει στὸν καναπὲ νὰ παίρνῃ τέτοια παράδοξη τύχη.

— Τὶ κάνετε, γιατρέ ! εἶνε τὸ μαντῆλι μου.

— Ἀ, παρντόν παρντόν !

Καὶ ὁ ἀφῃρημένος δόκτωρ ἐτράπη εἰς φυγήν.